

Zagospodarowywanie Bieszczad przez więziennictwo w latach 1965-1977

Streszczenie

W rozprawie omówiono zaangażowanie systemu penitencyjnego w latach 1965-1977 w proces zagospodarowywania regionu Bieszczad. Na etapie formułowania założeń metodologicznych przyjęto charakter narracji ujętej z perspektywy zarówno obserwatora, jak i uczestnika. Tego rodzaju podejście pozwoliło na pionierskie w polskiej historiografii ujęcie pewnych aspektów funkcjonowania regionu bieszczadzkiego i jego zagospodarowywania po II wojnie światowej przez więziennictwo. Zasób przywołanych faktów oraz analiza zjawisk dotyczących osobliwości tamtego regionu pozwolił wskazać szczególne aspekty jego rewitalizacji oraz trud ludzi, którzy wykazali się skutecznym działaniem, w wielu wymiarach, przy zagospodarowaniu Bieszczad i Beskidu Niskiego.

W sposób chronologiczno problemowy został także omówiony fenomen, jakim było zagospodarowanie Bieszczad przez Więziennictwo. Autor postawił sobie też osobny cel aksjologiczny oraz edukacyjny - ocenę faktów i zjawisk, które towarzyszyły przedsięwzięciom więziennictwa w Bieszczadach w omawianym okresie.

W kolejnych rozdziałach autor przedstawił i omówił nie tylko przestrzeń terytorialną i zakres czasowy opisywanych działań, ale również ich rozmiar dokonań rzeczowych i stopień trudności w realizacji. Wskazane zostały również proporcje wyników gospodarczych, do zasobów ludzkich i arealów użytkowych – co obrazuje efektywność działania jak również i stan uzbrojenia technicznego – co wyrażało nowoczesność w gospodarowaniu.

Pomijając wymierne wskaźniki gospodarcze, autor, jako praktyk w zakresie więziennictwa – wskazał również w rozprawie na szereg niewymiernych efektów działalności więziennictwa w Bieszczadach, ale zarazem znaczących społecznie – była to skuteczna resocjalizacja skazanych, których przez Bieszczady przewinęło się w omawianym okresie kilkadziesiąt tysięcy.